

Prelatovo pismo (maj 2011)

Pismo msgr. Javierja Echevarría posreduje trojno veselje, s katerim se je začel mesec maj: praznovanje velikonočnega časa, beatifikacija Janeza Pavla II. in začetek Mariji posvečenega meseca.

3. Maj. 2011

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Še vedno čutimo – in bomo vedno čutili – odmev veselja Cerkve:

Surrexit Dominus vere et apparuit Simoni[1], Gospod je bil resnično obujen in se je prikazal Simonu. S tem vzklikom, polnim nadnaravnega in človeškega veselja, so apostoli v dvorani zadnje večerje v Jeruzalemu ob koncu prvega krščanskega velikonočnega dneva sprejeli dva učenca, ki sta se sredi noči v naglici vrnila iz Emavsá. Kleopa in njegov sopotnik sta jim sporočila, da se jima je na poti proti tistemu kraju prikazal Jezus, živ, in z njima celo sedel k mizi.

Kako razumemo osuplost tistih ljudi, ki so bili priče Učiteljeve sramotne smrti! Tudi zato, ker niso verjeli sporočilu tistih svetih žená, ki so zgodaj zjutraj zraven praznega Gospodovega groba prejele to nenavadno oznanilo: *Ne bojta se! Pojdita in sporočita mojim bratom, naj gredo v Galilejo; tam me bodo videli*[2]. Kljub temu – kako čudovito blizu je Bog(!) – je bila Kristusova

želja, da bi potolažil svoje učence ter jim povrnil vero in veselje, tako velika, da ni čakal, da se bodo zbrali v Galileji. Še isto noč je vstopil v dvorano, kjer so bili zbrani za zaklenjenimi vrati, ker so se bali Judov[3], in jih pozdravil: *Mir vam bodi!* Učenci so se vznemirili in obšel jih je strah, piše sveti Luka. Mislili so, da vidijo duha. Dejal jim je: “Kaj ste preplašeni in zakaj se vam v srcu oglašajo dvomi? Poglejte moje roke in moje noge, da sem jaz sam. Potipljite me in pogledajte, kajti duh nima mesa in kosti, kakor vidite, da jih imam jaz.”

[4] Nato jih je prosil za kakšno jed, da bi se trdo prepričali, da je zares On, dobri Učitelj, zmagovalec nad hudičem in nad grehom, ki je raztrgal verige smrti.

Minil je prvi velikonočni teden in Cerkev ne neha v veselju znova in znova premišljevati evangelijska besedila, ki nam govorijo o Jezusovem vstajenju. Premišljuje jih

hvaležno in z globoko ganjenostjo, polno vere v Gospodovo zmago. To je izreden in edinstven dogodek v zgodovini človeštva; dogodek, ki nam hkrati pokaže zgled vesoljnega vstajenja ob poslednjem dnevu. Po krstu smo bili pridruženi Kristusu in smo postali deležni njegove smrti in njegovega vstajenja. Odmrli grehu in vstali v življenje milosti že sedaj hodimo v novem življenju, medtem ko pričakujemo popolno prenovitev našega bitja. Kajti, kakor je zapisal sveti Pavel, *če smo namreč z njim zraščeni v podobnosti njegove smrti, bomo tudi v podobnosti njegovega vstajenja*[5].

Ponovno se dviguje naše čudenje in spoštovanje pred božjo vseмогою in usmiljenjem.

Kristusovo vstajenje ne ostane smo pri vrnitvi v prejšnje življenje, kakor se je zgodilo z Lazarjem, z Jaírovo hčero ali s sinom vdove iz Naina, ki jih je Gospod poklical iz fizične smrti

in za nekaj let podaljšal njihovo zemeljsko življenje, kasneje pa so ponovno umrli. Vstajenje našega Gospoda je nekaj radikalno drugačnega: »**Novozavezna pričevanja ne dopuščajo nobenega dvoma, da se je v “vstajenju Sina človekovega” zgodilo nekaj popolnoma drugačnega. Z Jezusovim vstajenjem od mrtvih so bile raztrgane verige, da bi bilo mogoče iti proti življenju neke popolnoma drugačne vrste, življenju, ki ni več podvrženo zakonu porajanja in umiranja, ki je onkraj tega; življenje, ki je vzpostavilo novo razsežnost človeškega bivanja. Zato Jezusovo vstajenje ni osamljen dogodek, ki bi ga lahko spregledali in ki bi sodil zgolj v preteklost, temveč je (...) kvalitativni preskok. V Jezusovem vstajenju je bila dosežena nova možnost človeškega bitja, možnost, ki vključuje vse**

ljudi in odpira prihodnost, novo vrsto prihodnosti za človeštvo.«[6]

V zgodovini sveta je oznanilo o Kristusovem vstajenju, *blagovest*, najboljša med dobrimi novicami. Da bi pričevali o tem dejstvu, so se apostoli razpršili po zemlji, potem ko so presegli vse svoje strahove; mučenci so bili pogumni pred vsakršnimi mučenji in pred smrtjo sólo; spoznavalci in device so pustili ob strani ambicije in lagodnost tega sveta in z vsemi svojimi močmi težili po večnih dobrinah; skozi stoletja so nešteti običajni kristjani znali dvigovati svoj pogled k nebu, medtem ko so delali v zemeljskih stvareh s pravilno naravnostjo in ljubeznijo do Boga in do ljudi.

Poseben značaj Kristusovega vstajenja je v tem, da je bila, potem ko sta se ponovno združila njegova duša in telo, njegova presveta človeškost po Svetem Duhu

popolnoma preoblikovana v slavi Boga Očeta. To je moč jasno opaziti v pripovedovanjih, ki govorijo o prikazovanjih učencem, a zaradi tega ni prenehala biti resnična človeškost. Vsebuje nekaj, kar zagotovo presega naše izkušnje. To zgodovinsko dejstvo, ki temelji na pričevanjih popolnoma verodostojnih prič, je hkrati predmet nadnaravne vere. Kakor je dejal že sveti Avguštin, »ni nekaj velikega verjeti, da je Kristus umrl. (...) Vsi verjamejo, da je Kristus umrl. Krščanska vera pomeni Kristusovo vstajenje. Za nas je pomembno verjeti, da je Kristus vstal.«[7]

Morda se kdaj vprašamo, zakaj se Jezus po svojem vstajenju ni prikazal vsem ljudem, da bi vsi verjeli vanj. Benedikt XVI. pravi: **»V zgodovini vsega, kar živi, so začetki novosti majhni, skoraj nevidni; z lahkoto se jih spregleda. Gospod sam je rekel, da je “nebeško kraljestvo”**

na tem svetu kakor gorčično zrno, najmanjše med vsemi semeni (prim. Mt 13, 31). Toda v sebi nosi neskončno božjo moč.«[8] In zaključí, da je odrešenje vstopilo na svet na enak način: **»Samo preko nekaterih skrivnostnih prikazovanj, le nekaterim izbranim. Kljub temu je bil to resnično nov začetek; tisto, kar je na skrivnem pričakoval ves svet.«[9]**

V teku stoletij se je vera v Gospodovo vstajenje razširila po zemlji; ukoreninila se je v novih kulturah in v različnih civilizacijah, kar je omogočilo sodelovanje vernikov, udov mističnega telesa, ki potuje po zemlji. Sedaj – kot je tako silno vztrajal sveti Jožefmarija – sva na vrsti ti in jaz, vsi kristjani, da pričujemo za Kristusa s svojim ravnanjem in besedami.

»Dobra velikonočna novica zahteva delo navdušenih in pogumnih prič. Vsak Kristusov učenec, tudi vsak od nas, je poklican k pričevanju. To je natančna, obvezujoča in navdušujoča zapoved vstalega Gospoda. "Novica" o novem življenju v Kristusu se mora odsevati v življenju kristjana, biti mora živa in delujoča v človeku, ki jo posreduje, ter resnično zmožna spremeniti srce in celo življenje.«[10] Ali vsakodnevno hranimo trdno, čvrsto vero v Gospodovo zmago? Ali nas zavest, da je Kristus zares vstal, na naši poti napolnjuje z gotovostjo? Kako se borimo, da bi jo nenehno odkrivali ob sebi, na vseh razpotjih našega zemeljskega potovanja?

Zatorej: »Velikonočni čas je čas veselja, veselja, ki se ne omejuje le na to obdobje liturgičnega leta, temveč v vsakem trenutku

napolnjuje srce kristjana. Saj Kristus živi. Kristus ni oseba, ki bi minila, ki bi nekaj časa živela in potem odšla ter nam pustila le čudovit zgled in spomin.

Ne, Kristus živi. Jezus je Emanuel, Bog z nami. Njegovo vstajenje nam razodeva, da Bog svojih ne zapusti.«[11]

Jezus Kristus, ki je v Očetovi slavi, je še naprej prisoten v Cerkvi – na poseben način v evharistiji –, ter po milosti v srcu vsakega kristjana. Po krstu smo prejeli novo življenje, ki ga Gospod poseduje v polnosti; drugi zakramenti bolj in bolj izpopolnjujejo to nadnaravno življenje. Samo z vstajenjem mesa se bo v udih mističnega telesa v polnosti izvršilo popolno poveličanje, ki ga sedaj uživa naša Glava, Jezus, in njegova presveta Mati, ki je tudi naša mati. Kljub temu, kakor pravi naš ustanovitelj, nam vera že sedaj

»govori, da je človek v stanju milosti pobožanstven. Smo moški in ženske, ne angeli. Bitja iz mesa in krvi, s srcem in strastmi, z žalostjo in veseljem. Vendar pa je v vsakem človeku obilo božanskosti, ki nam nekako že napoveduje slavno vstajenje.«[12] Ko bi se le iz naših duš nenehno dvigovala zahvala, ker vemo, da smo otroci Boga Očeta v Jezusu Kristusu po Svetem Duhu.

Ta predokus dokončne slave še močnejše žarí v slédi, ki so jo zapustili svetniki, predvsem tisti, ki nam jih Cerkev predstavlja kot zgled kreposti in nam jih izroča v čaščenje. Logično je, da se razveselimo ob poslednji zmagi teh naših bratov in sester; neskončno veselje, predvsem danes, 1. maja, ob beatifikaciji predragega Janeza Pavla II. Čeprav večina od vas ni mogla priti v Rim, da bi se udeležila te slovesnosti, se vsi čutite – se čutimo – duhovno močno

povezani s tem velikim praznikom vse Cerkve.

Spoznali smo tega velikega papeža, ki je svoje življenje velikodušno razdal za duše do svojih zadnjih trenutkov na zemlji. Bili smo priče globine njegove vere, gotovosti njegovega upanja, žara njegove ljubezni, ki je objemala vse in vsakogar. Poleg tega v Opus Dei, kakor sem vas že večkrat spomnil, novemu blaženemu dolgujemo veliko hvaležnost predvsem zato, ker je bil Janez Pavel II. orodje, po katerem je Bog podelil Opus Dei dokončno pravno obliko ter kanonizacijo svetega Jožefmarija. Zato je povsem naravno, da se še posebno razveselimo ob njegovem povzdignjenju na oltarje in se Bogu zahvalimo za dar, ki ga daje Cerkvi. Sam bom 3. maja obhajal slovesno zahvalno sveto mašo. Če je mogoče, se na ta dan še bolj zavzeto združite z mojo mašo ter prosite za vse namene, ki jih bom po posredovanju

novega blaženega položil pred našega Gospoda.

Poleg tega začenjamo mesec maj. V teh tednih nas Cerkev vabi, naj še posebno častimo sveto Marijo.

Predlagam vam, da se zatekate k posredovanju našega Očeta in Janeza Pavla II; prosimo ju, naj nam v teh dneh, neposredno po papeževi beatifikaciji, izprosita milost, da bomo z vsemi svojimi močmi ljubili in častili Božjo Mater. Karol Wojtyła se je, ko je bil še zelo mlad, popolnoma izročil Njej, kar izraža tudi geslo, ki ga je vpisal v svoj papeški grb: *Totus Tuus*. Tudi sveti Jožefmarija je želel biti nebeški Kraljici popolnoma zvest podanik. 28. decembra 1931, ko je govoril o navadi ene od redovnih skupnosti v zavetišču svete Elizabete ob prazniku nedolžnih otrok, je zapisal: »**Gospa, niti v igri nočem, da bi prenehala biti Gospodarica in Vladarica vsega, kar je ustvarjeno.**«[13]

Tudi mi, ki smo – hočemo biti – v celoti Gospodovi, moramo hoditi po tej marijanski stezi, ki nam jo je sveti Jožefmarija zapustil v dediščino. **»Če obstaja kaj, v čemer želim, da me posnemate,«** nam je dejal, **»je to ljubezen, ki jo imam do Device Marije.«**[14] Ta mesec se nam ponuja čudovita priložnost, da preko tradicionalnega majskega romanja povečamo marijansko pobožnost. Povabímo naše prijatelje in znance ter z njimi obiščimo kakšno Marijino kapelico ali svetišče, v molitvi in kontemplaciji skrivnosti rožnega venca. Naredili jim bomo veliko duhovnega dobrega, kajti **»k Jezusu se vedno gre in se k njemu tudi “vrne” po Mariji«**[15]. Pojdite na to srečanje z njo z enako pobožnostjo, s kakršno je šel naš Oče v *Sonsoles*. Razen tega, kakor nam je predlagal več let kasneje v devetdnevnici pred Guadalupško Marijo v Mehiki, nesímo k naši Materi veliko malih vsakodnevnih stvari.

14. maja, na predvečer četrte nedelje po veliki noči, ki jo zaradi mašnega evangelija imenujemo tudi nedelja dobrega Pastirja, bom podelil duhovniško posvečenje 35 diakonom, vašim bratom. Kakor ob vseh takšnih priložnostih vas prosim, bodimo vsi močno povezani v molitvi in izročanju kakšne žrtve za nove duhovnike ter za duhovnike vsega sveta. V vaših molitvah imejte še posebno močno prisotnega papeža in vse škofe, da bomo vedno posnemali dobrega Pastirja, ki je dal svoje življenje za svoje ovce[16].

Po končanem velikem tednu sem na kratko odpotoval v Slovenijo in na Hrvaško. V Ljubljani in Zagrebu sem se srečal z verniki prelature in z mnogim drugimi ljudmi, ki so deležni dobrobiti duha Opus Dei.

Zahvaljujem se Bogu, ker apostolsko delo mojih hčera in sinov poganja trdne korenine v teh dveh državah, za katere je naš Oče toliko molil:

težko vam opišem, kako je ljubil vse dežele, še toliko bolj tiste, ki so se spopadale s težavami kakršne koli vrste.

Vračam se k začetku teh vrstic.

Surrexit Dominus vere! »**Vstali Kristus hodi pred nami proti novim nebesom in novi zemlji (prim. Raz 21,1), kjer bomo končno vsi živel kot ena sama družina, otroci istega Očeta. On je z nami do konca sveta.**«[17] Skrit pod podobama kruha in vina je na zakramentalen način ostal v sveti evharistiji, da bi poslušal naše prošnje, da bi nas tolažil in nas napolnil s stanovitnostjo. Ne ločimo se od njegove družbe, nesímo ga mnogim ljudem. Oprostite za kratek odmik od teme: s kakšnim veseljem se je don Álvaro spominjal svojega prvega obhajila! Naj tudi drugi ljudje izkusijo veselje, ki ga prinaša "biti s Kristusom, spremljati Kristusa, živeti v Kristusu". Toliko je dni, polnih

spominov iz zgodovine Dela, da se ne
morem zadržati pri tem: vidi se, kako
je sveta Marija pazila na nas!
Zahvalimo se ji.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja,

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. maj 2011.

[1] *Lk* 24, 34.

[2] *Mt* 28, 10.

[3] Prim. *Jn* 20, 19.

[4] *Lk* 24, 36-39.

[5] *Rim* 6, 5.

[6] Joseph Ratzinger – Benedikt XVI.:
Jezus iz Nazareta, II, str. 284.

[7] Sveti Avguštin, *Enarraciones sobre
los Salmos*, 120, 6 (CCL 40, 1791).

[8] Joseph Ratzinger – Benedikt XVI.: Jezus iz Nazareta, II, str. 288.

[9] *Prav tam*. [10] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 7. 4. 2010.

[11] Sveti Jožefmarija, Jezus prihaja mimo, št. 102.

[12] *Prav tam*, št. 103.

[13] Sveti Jožefmarija, *Apuntes íntimos (Osebni zapiski)* (28. 12. 1931), št. 517 (prim. A. Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, I, str. 413).

[14] Sveti Jožefmarija, leto 1954.

[15] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 495.

[16] Prim. *Jn* 10, 1-18.

[17] Sporočilo *Mestu in svetu* svetega očeta Benedikta XVI., 24. 4. 2011.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-
pismo-maj-2011/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-maj-2011/) (11. Avg. 2025)